

[C. J. F. Sven.]

til et større Beløb end svarende til 15 pCt. af Bankens Egenkapital. Nu siger jeg, der kommer en Mand ned i en Bank, der har 1 Mill. Kr. i Egenkapital, med 300 000 Kr. Nationalbankaktier og siger: Kan jeg laane 200 000 Kr. paa disse Nationalbankaktier? saa maa Banken sige nej, det kan du ikke, men kan du ikke gaa rundt om Hjørnet og faa en anden Mand til at komme ned og laane paa Halvdelen af disse Nationalbankaktier. Thi det er det pudsige, hvis bare flere forskellige Mennesker kommer og vil laane, gør det ingenting, men er det en enkelt Mand, der kommer, maa man, selv om der utvivlsomt er god Sikkerhed, ikke give Laanet.

Man løber ogsaa den Fare ved disse Bestemmelser, at man generer de smaa Banker. For det første har de smaa Banker ogsaa deres Ret, og dernæst er det vel i Virkeligheden saaledes, naar vi gør det hele op, at de smaa Banker ikke hører til den Del af Bankerne, der har paaført Samfundet de største Tab. Derfor skal man ikke give Bestemmelser, som aldeles ikke generer de store Banker i Kraft af deres rigelige Egenkapital, men som kan virke hemmende paa de smaa Banker.

Den sidste ærede Taler var inde paa Spørgsmaalet om Offentliggørelse af Filialbalancerne. I sin Forelæggelsestale udtalte den højtærede Handelsminister, at man som en Imødekommenhed havde strøget det tidligere Forslag om ogsaa at medtage Filialbalancerne Offentliggørelse. Ja, overfor hvem er det en Imødekommenhed? Det er overfor de store Banker, det er overfor de Banker, der har et Net af Filialer rundt omkring i Landet.

Jeg synes ikke, der er nogen Grund til denne Indrømmelse. Hvorvidt man skal paabyrde de paagældende den Udgift at lade Balancerne indrykke i Avisen — jeg forstod, den ærede sidste Taler ikke havde noget imod, at der kom nogle store Annoncer i den Retning —, skal jeg ganske lade ligge, for det er ikke det, der er det afgørende. Nej, det afgørende er, at man faar at vide, hvorledes Kapitalforholdene er i de enkelte Filialer, det er berettiget. Det er urimeligt i en Provinsby, at de lokale Banker er tvunget til at offentliggøre deres Balance, men at, om jeg saa maa sige, den lokale Filial af en stor Hovedstadsbank ikke skal offentliggøre dem. Det er der ingen sund Sans i, og derfor vil jeg rent personlig gerne støtte det ærede Medlem Hr. Elgaard i ogsaa at faa Bestemmelsen genindsat om, at Filialbalancerne vil være at offentliggøre.

Jeg omtalte før, at det er foreslaaet at lade Bankinspektørens Løn gaa ud af Bankloven, og samtidig har man saa ændret lidt paa de Regler, der gives for Bankinspektøren, saavel som paa Reglerne for Dækning af Udgifterne. Ændringerne er ikke store, og jeg har ikke noget at indvende imod dem, men jeg kunde godt lide, naar Bankerne selv skal betale, hvad Bankinspektoratet koster, at det saa blev gjort til en Pligt, at Bankinspektøren udarbejdede et specificeret Regnskab over Bankinspektoratet, saaledes at enhver kunde se, hvorledes Pengene er blevet anvendt, og at dette Regnskab blev tilstillet de enkelte Banker. Der foregaar jo ikke noget i Bankinspektoratet med Hensyn til dets Udgifter, som ikke enhver egentlig bør vide, og naar man saa stærkt forlanger, at Aktieselskaber og andre skal specificere deres Regnskaber, hvorfor saa ikke gøre Begyndelsen og lade Bankinspektoratet nøje specificere sine Udgifter, samtidig med at man opkræver Bidragene hos de enkelte Banker?

§ 22 har en mærkværdig knudret Affattelse, kan i hvert Tilfælde give Anledning til nogen Misforstaaelse og har ogsaa gjort det. I denne § 22 siges det paa den ene Side, at Bankloven ogsaa omfatter Nationalbanken, men paa den anden Side siges der, at den omfatter den alligevel ikke, for Handelsministeren skal dog være bemyndiget til at undtage Nationalbanken fra Banklovens Regler. Jeg tror, det maatte være muligt her at finde en bedre Affattelse, som kunde forene de to modstridende Anskuelser.

Nationalbankens Standpunkt er dette: Vi har en Oktroj, det er en Kontrakt med Staten, og Lovgivningsmagten kan ikke ved en ensidig Lovbestemmelse ændre i Oktrojens kontraktmæssige Bestemmelser. Et Standpunkt, som den højtærede Handelsminister meget loyalt for saa vidt deler, idet den højtærede Handelsminister i sin Forelæggelsestale sagde med andre Ord det samme, jeg her siger, at naar der er en Kontrakt med Nationalbanken, kan man dog ikke blot ved en Lovbestemmelse give sig til at ændre i denne Kontrakt.

Der er altsaa for saa vidt Enighed til Stede; men naar der er denne Enighed, synes jeg, det er en urimelig Formulering, man giver her, idet man siger, at Handelsministeren kan dispensere og fastsætte Lempelser, hvis det er nødvendigt. Der staar ikke, at Handelsministeren skal. Jeg nærer ikke nogen særlig Kærlighed til Nationalbanken, saa det er aldeles ikke for at være særlig venlig overfor denne Bank,